

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.363 van 13 mei 2014
in de zaak A. 210.416/X-15.606.**

In zake : 1. Chris DE GANCK
 2. Anne SAELEMAEKERS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michiel Deweirdt
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Doorniksewijk 66
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN VLAAMS-
BRABANT

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 oktober 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2013/0520 van 3 september 2013 in de zaak 1011/0980/A/4/0912 “waarbij het verzoek tot vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 9 juni 2011 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.006 van 22 oktober 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michiel Deweydt, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en Veerle Dobbeleer, juriste, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest wijst het beroep van de verzoekers tot vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van de verwerende partij van 9 juni 2011 als ongegrond af.

4. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 9 juni 2011 weigert de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning te verlenen aan de verzoekers voor het verbouwen van twee bijgebouwen bij een zonevreemde woning in agrarisch gebied.

IV. Regelmatigheid van de procedure

5. De verzoekers hebben een procedurestuk met de titel “laatste memorie” ingediend. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit) voorziet na de kennisgeving van het auditorsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moeten de verzoekers luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het voormelde procedurestuk wordt alleen in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten om gehoord te worden.

V. Onderzoek van de cassatiemiddelen

Eerste middel

Standpunt van de verzoekers

6. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 4.8.11 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), artikel 149 van de Grondwet (GW) en artikel 6 EVRM.

De verzoekers betogen dat in het bestreden arrest wordt gesteld dat de verwerende partij een document voorlegt waaruit blijkt dat zij de juridische dienst machtigt om haar te vertegenwoordigen voor de RvVb en er bijgevolg geen redenen zijn om de door het diensthoofd van de juridische dienst ondertekende antwoordnota van de verwerende partij uit het debat te weren. De verzoekers stellen dat het aangehaalde document geen deel uitmaakte van de antwoordnota van de verwerende partij en dat zij geen kennis hebben gekregen van dit document. Zij hebben daardoor voor de RvVb geen kans gekregen om dit document te onderzoeken waardoor hun recht van verdediging is geschonden.

Beoordeling

7. Artikel 4.8.15 VCRO in zijn toepasselijke versie bepaalt dat de RvVb met alle besturen rechtstreeks briefwisseling voert die hij nuttig acht en gerechtigd is alle bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich uit te spreken heeft, door deze besturen te doen overleggen.

De RvVb duidt de verweerder aan bedoeld in artikel 4.8.17 VCRO in zijn toepasselijke versie.

Artikel 4.8.11 VCRO in zijn toepasselijke versie bepaalt dat de partijen zich kunnen laten vertegenwoordigen door een raadsman die in de regel een schriftelijke machtiging daartoe voorlegt.

Artikel 4.8.14 VCRO in zijn toepasselijke versie bepaalt dat alle processtukken op straffe van ontvankelijkheid aan de RvVb per beveiligde zending worden toegezonden.

Artikel 4.8.20 VCRO in zijn toepasselijke versie bepaalt dat de verweerder bij de RvVb een antwoordnota, een geïnventariseerd administratief dossier en eventuele bijkomende en geïnventariseerde overtuigingsstukken indient en dat de griffier een afschrift van de antwoordnota aan verzoeker overmaakt en verzoeker tevens van de neerlegging van het administratief dossier in kennis stelt.

Artikel 4.8.22 VCRO in zijn toepasselijke versie bepaalt dat de partijen ter zitting geen bijkomende stukken aan de RvVb kunnen overmaken.

8. Uit de gegevens van het dossier waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat de juridische dienst van de verwerende partij met een schriftelijke machtiging een antwoordnota namens de verwerende partij heeft ingediend bij de RvVb.

9. De verzoekers hebben zich vervolgens in hun wederantwoordnota beperkt tot de exceptie “dat de ondertekening van de antwoordnota door [...], het diensthoofd van de juridische dienst, niet rechtsgeldig is volgens het Provinciedecreet, dat het huishoudelijk reglement ‘niet online beschikbaar is’ en dat de verwerende partij moet aantonen dat het diensthoofd ‘alleen handtekenbevoegdheid voor de deputatie heeft’”.

10. De verzoekers hebben bijgevolg na ontvangst van de antwoordnota van de verwerende partij en de mededeling door de griffier van de neerlegging van het administratief dossier van de verwerende partij geen exceptie opgeworpen gesteund op de ontstentenis of de niet neerlegging ter griffie van een schriftelijke machtiging aan de juridische dienst van de verwerende partij. De verzoekers tonen evenmin aan dat zij niet de mogelijkheid hadden om de ter griffie neergelegde schriftelijke machtiging aan de juridische dienst van de verwerende partij, in de loop van de procedure voor de RvVb te raadplegen na de hen conform het voormelde artikel 4.8.20 VCRO gedane mededeling.

11. De exceptie van de verzoekers dat zij geen kans hebben gekregen om deze schriftelijke machtiging te onderzoeken kan niet voor het eerst in graad van administratieve cassatie worden opgeworpen.

12. Het middel is niet ontvankelijk.

Tweede middel

Standpunt van de verzoekers

13. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 4.4.18, § 1, VCRO en artikel 149 GW.

De verzoekers stellen dat artikel 4.4.18, § 1, VCRO het herbouwen van een constructie op een gewijzigde plaats mogelijk maakt en dat

het daarbij niet uitmaakt of de herbouw op de gewijzigde plaats fysiek aansluit bij een bestaand ander bouwvolume.

De verzoekers betogen dat de vergunningsaanvraag enerzijds “het verbouwen van de bakstenen berging met zadeldak achteraan de woning” betreft en anderzijds het slopen van een bestaande loods en het herbouwen ervan “naast deze berging” die “samen met de herbouwde loods, zal gebruikt worden als berging en gedeeltelijk als parkeerplaats voor een tractor”. De VCRO verbiedt niet “om te werken met ‘compenserende volumes’ of met een ‘volumekrediet’ binnen hetzelfde kadastraal perceel. Immers een compenserend volume, of een herbouw op een gewijzigde plaats na sloop is in de praktijk identiek hetzelfde. Het maakt niet uit of de herbouw op [een] gewijzigde plaats fysiek aansluit bij een bestaand ander bouwvolume”. De VCRO staat toe “dat gebouwen integraal worden gesloopt om te worden opgebouwd op dezelfde of op een gewijzigde plaats. (art. 4.4.17 en 4.4.18 VCRO) In beide gevallen zal het gesloopte gebouw als ‘compenserend volume’ of als ‘volumekrediet’ worden aangewend om het nieuwe gebouw te compenseren en toe te laten. [...]. Aan de voorwaarden, gesteld in artikel 4.4.18 VCRO is voldaan, aangezien [...] er een betere integratie in de omgeving, een betere terreinbezetting en een kwalitatief concept zal zijn. De bijgebouwen zullen beter aansluiten bij de bestaande woning en geen verwaarloosde indruk meer geven, waardoor de nieuwe toestand zich richt op omgevende bebouwing en dus een betere aanleg creëert”.

De verzoekers argumenteren dat de RvVb een voorwaarde toevoegt aan artikel 4.4.18 VCRO “met name dat in geval van een volumekrediet ook moet voldaan worden aan artikel 4.4.19 VCRO”. Beide bepalingen “moeten niet zozeer restrictief worden geïnterpreteerd, maar in het licht van de goede ruimtelijke ordening zoals bepaald in artikel 1.1.4 VCRO. [...]. De interpretatie van de [RvVb] leidt niet tot een verbetering van de ruimtelijke kwaliteit, aangezien hierdoor twee afzonderlijke bijgebouwen moeten blijven bestaan, terwijl bij een volumekrediet twee gebouwen worden vervangen door één gebouw”.

Beoordeling

14. Het middel gaat terug op de beoordeling door de RvVb van het tweede middel van de verzoekers, en meer bepaald het derde onderdeel ervan, waarin zij “het weigeringsmotief in de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het bijgebouw gelegen naast de woning” bekritisieren en waarin zij het standpunt innemen dat “aangezien het herbouwen op een gewijzigde plaats van een ‘zonevreemde constructie, niet zijnde een woning’ voorzien is in artikel 4.4.18 VCRO, dit impliceert dat het niet verboden zou zijn om het volume of een gedeelte ervan aan te bouwen of te gebruiken bij de verbouwing van een ander bestaand zonevreemd gebouw”.

15. Als administratieve cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaak zelf”. In zoverre het middel de beoordeling in feite van de gegevens van de zaak door de RvVb bekritiseert is het onontvankelijk.

16. De RvVb stelt voorafgaandelijk vast dat de bestreden beslissing een vergunning weigert aan de verzoekers omdat

- “[v]oor de loods naast de woning [...] het architecturaal karakter niet [wordt] bewaard, [hetgeen] strijdig is met art. 4.4.11. [VCRO]”;
- “[d]e berging achter de woning [wordt] uitgebreid, zonder te voldoen aan de voorwaarden die omschreven zijn in art. 4.4.19. [VCRO]” en dat “het afbreken van delen van constructies om elders andere vrijstaande constructies op te bouwen, [...] buiten de mogelijkheden [valt] van de afwijkingsbepalingen”;
- dat “de aanvraag leidt tot een te grote residentialisering van de plaats”.

De RvVb stelt vervolgens vast dat afdeling 2 “Basisrechten voor zonevreemde constructies” van Hoofdstuk IV “Afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften” van Titel IV “Vergunningenbeleid” van de

VCRO een onderscheid maakt tussen het verbouwen, herbouwen op dezelfde plaats, herbouwen op een gewijzigde plaats en uitbreiden/uitbreiden en aanpassen van enerzijds “bestaande zonevrije woningen” en anderzijds “bestaande zonevrije constructies, niet zijnde woningbouw”. Voorts dat deze bepalingen de regels zijn om af te wijken van de “vigerende bestemmingsvoorschriften” bij vergunningsaanvragen die betrekking hebben op hoofdzakelijk vergunde en niet verkrotte zonevrije constructies. En dat daaruit volgt dat de vaststelling in een vergunningsbeslissing dat het aangevraagde onder deze regeling valt, maar er niet aan voldoet, volstaat om een vergunning voor de aanvraag te weigeren.

17. De RvVb stelt vervolgens vast dat de aanvraag in een groter volume voor het bijgebouw achter de woning voorziet en tevens dat de aanvraag volgens de bestreden beslissing wordt voorgesteld als een verbouwing binnen het bestaande volume, waarbij het totaal aan bouwvolume vermindert met ongeveer 32 m³ door de toepassing van het “zogenamd volumekrediet”, meer bepaald het aanwenden van een gedeelte van het bestaande volume van het bijgebouw naast de woning om te voorzien in een groter volume van het bijgebouw achter de woning.

18. De RvVb verwierpt dan het standpunt van de verzoekers in volgende bewoordingen:

“Vooreerst moet vastgesteld worden dat de regeling voor zonevrije constructies een afwijkende regeling betreft en derhalve strikt moet geïnterpreteerd worden. Bovendien moet vastgesteld worden dat in deze regeling een onderscheid gemaakt wordt tussen ‘bestaande zonevrije woningen’ en ‘zonevrije constructies, niet zijn[de] woningbouw’, waarbij een verschillende regeling geldt voor het uitbreiden, verbouwen en herbouwen van deze constructies en waarbij de regeling voor het ‘uitbreiden/aanpassen’ en ‘herbouwen op een gewijzigde plaats’ voor ‘bestaande zonevrije constructies, niet zijnde woningbouw’ voorziet in strikte voorwaarden. Zelfs indien de aanvraag van de verzoekende partijen zou voldoen aan artikel 4.4.18 VCRO – hetgeen niet blijkt en evenmin wordt aangetoond – dan nog moet vastgesteld worden dat het gedeeltelijk verplaatsen van het volume van een eerste bijgebouw naar een tweede bijgebouw nog steeds een uitbreiding betekent van het tweede bijgebouw, waardoor de aanvraag niet enkel moet voldoen aan artikel 4.4.18 VCRO doch ook aan artikel 4.4.19 VCRO.”

19. Door aan te nemen dat de aanvraag ook moet voldoen aan artikel 4.4.19 VCRO voor het uitbreiden van een bestaande zonevreemde constructie, niet zijnde woningbouw, voegt de RvVb geen voorwaarde toe aan de regels in artikel 4.4.18 VCRO die gelden voor het in dezelfde aanvraag beoogde herbouwen van een ander bestaande zonevreemde constructie, niet zijnde woningbouw.

20. Het middel wordt verworpen.

Derde middel

Standpunt van de verzoekers

21. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 4.4.11 VCRO en artikel 149 GW.

De verzoekers betogen dat het bestreden arrest oordeelt dat het “niet kennelijk onredelijk is om een wijziging van een open naar gesloten constructie te beoordelen als het niet behouden van het oorspronkelijke architecturale type in de zin van artikel 4.4.11 VCRO” zonder “eerst de interpretatie of de omschrijving van het ‘architecturaal karakter’ te bepalen, zodat [het] duidelijk zou zijn wat de beleidsruimte is van de vergunningverlenende overheid”. De RvVb neemt aldus “onterecht geen standpunt in omtrent het feit of het principe van het behoud van architecturaal karakter inhoudt dat een omvorming van een zogenaamde open loods naar een gesloten gebouw onmogelijk zou zijn”. De RvVb “motiveert aldus haar arrest niet, minstens onvoldoende. Bovendien aanvaardt de [RvVb] [...] een feitelijke, niet oorspronkelijke eigenschap van een constructie, die niet architecturaal van aard is en zelfs niet vergunningsplichtig is, als voldoende reden om een vergunning te weigeren”.

In de memorie van wederantwoord voegen de verzoekers toe dat de RvVb “een zeer enge interpretatie toe[laat] van artikel 4.4.11 VCRO”. Het

architecturaal karakter in artikel 4.4.11 VCRO is “niet het loutere, subjectieve en momentane uitzicht van een gebouw”. De voorwaarde van het behoud van het architecturaal karakter komt neer op “de vraag of de nieuwe of gerenoveerde constructie niet afwijkt van de kenmerkende verschijningsvorm van de streek, of in de ruimtelijke context”. De RvVb heeft het middel dat deze beoordeling niet werd gedaan door de verwerende partij “niet onderzocht of in overweging genomen”.

Beoordeling

22. Artikel 4.4.11 VCRO bepaalt dat bij de afgifte van een vergunning op grond van de basisrechten voor zonevreemde constructies de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening vermeld in artikel 4.3, § 1, eerste lid, 1°, VCRO onverkort geldt. Deze toetsing gaat in het bijzonder na of het architecturaal karakter van de verbouwde, herbouwde, uitgebreide of herstelde constructies behouden blijven.

Deze voorwaarde houdt in dat de “constructie dient aan te sluiten bij de typologie van de constructies in de betrokken streek” en dat “de oorspronkelijke architecturale type-indeling van de constructies [...] herkenbaar [dient] te blijven” (Memorie van Toelichting, VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 156).

23. Het middel gaat terug op de beoordeling door de RvVb van het derde middel van de verzoekers waarin zij “het weigeringsmotief in de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het bijgebouw gelegen naast de woning” bekritisieren en waarin “de verwerende partij overweegt dat het architecturaal karakter van dit bijgebouw niet wordt behouden, hetgeen in strijd is met artikel 4.1.11 VCRO”.

24. Als administratieve cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen.

Luidens artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaak zelf”. In zoverre het middel de beoordeling in feite van de gegevens van de zaak door de RvVb bekritiseert is het onontvankelijk.

25. De RvVb verwerpt het derde middel van de verzoekers op volgende gronden:

- uit artikel 4.4.11 VCRO en de parlementaire voorbereiding “volgt dat een vergunningverlenende overheid bij een aanvraag tot herbouwen van een zonevreemde constructie een specifiek aspect van [de] goede ruimtelijke ordening moet beoordelen en de vergunning kan weigeren op grond van de vaststelling dat het gevraagde niet aansluit bij de typologie van de constructies in de betrokken streek en/of omdat de oorspronkelijke architecturale type-indeling niet herkenbaar blijft”;
- het komt de RvVb niet toe zijn beoordeling van de eisen van een goede ruimtelijke ordening in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; de RvVb komt enkel een wettigheidstoezicht toe;
- uit de aangehaalde overwegingen in de bestreden beslissing “blijkt dat de verwerende partij tot de vaststelling komt dat het architecturale type van de oorspronkelijke bebouwing niet wordt behouden, omdat een (deels) open constructie wordt gewijzigd naar een volledig gesloten constructie. Bovendien beantwoordt de verwerende partij de bewering van de verzoekende partijen, die ze herhalen in het derde middel, dat de ‘openheid’ van de constructie maar zou zijn ontstaan door windschade en verwijdering van wanden door henzelf”;
- verzoekers “tonen niet aan dat de aangehaalde beoordeling door de verwerende partij onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn” en “[h]et is niet kennelijk onredelijk om een wijziging van een open naar gesloten constructie te beoordelen als het niet behouden van het oorspronkelijke architecturale type in de zin van artikel 4.4.11 VCRO”; de verzoekers “tonen ook niet aan dat de oorspronkelijke constructie niet zou kunnen beschouwd worden als een open constructie. De bewering daaromtrent wordt in de bestreden beslissing weerlegd en de verzoekende partijen brengen geen enkel stuk bij dat tot de conclusie zou moeten leiden dat de verwerende partij op dat punt foutief geoordeeld heeft”.

26. Het arrest is in zoverre het derde middel van de verzoekers wordt verworpen, met redenen omkleed. In zoverre de schending van artikel 149 GW wordt aangevoerd, is het middel niet gegrond.

27. Door aldus te beslissen schendt de RvVb artikel 4.4.11 VCRO niet.

28. Het middel wordt verworpen.

Vierde middel

Standpunt van de verzoekers

29. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 149 GW en artikel 6 EVRM.

De verzoekers betogen dat de RvVb door hun tweede middel “omtrent ‘de residentialisering’ onontvankelijk” te verklaren “aangezien dit een overtollig, bijkomend motief was” van de verwerende partij, hun “in het verzoekschrift en de toelichtende memorie [...] aangevoerde grief” niet beantwoordt “hetgeen strijdig is met artikel 149 van de Grondwet”.

Hun middel “met betrekking tot de ‘residentialisering’ is geenszins een overtollig motief, aangezien deze deel uitmaakte van de bespreking en toepassing van de artikelen 4.4.16 VCRO en artikel 4.4.18 VCRO”.

Beoordeling

30. Het middel gaat terug op de beoordeling door de RvVb van het tweede onderdeel van het tweede middel van de verzoekers waarin zij “het motief in de bestreden beslissing dat de aanvraag leidt tot een te grote residentialisering” bekritisieren.

31. Als administratieve cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaak zelf”. In zoverre het middel de beoordeling in feite van de gegevens van de zaak door de RvVb bekritiseert is het onontvankelijk.

32. De RvVb verklaart het tweede onderdeel van het tweede middel van de verzoekers onontvankelijk na de ongegrondverklaring van de beide onderdelen van het eerste middel, van het eerste en het derde onderdeel van het tweede middel en van het derde middel van de verzoekers.

33. De RvVb verwerpt het tweede onderdeel van het tweede middel van de verzoekers op volgende gronden:

- “Uit de bespreking in de vorige randnummers is gebleken dat de verzoekende partijen er niet in slagen de onwettigheid aan te tonen van de overwegingen in de bestreden beslissing dat voor zover de aanvraag betrekking heeft op het bijgebouw naast de woning, de aanvraag strijdig is met artikel 4.4.11 VCRO en dat voor zover de aanvraag betrekking heeft op het bijgebouw achter de woning, de aanvraag strijdig is met artikel 4.4.19 VCRO”;
- “Onder het derde randnummer is reeds vastgesteld dat de vaststelling in een vergunningsbeslissing dat het aangevraagde onder deze regeling valt, maar er niet aan voldoet, volstaat om een vergunning voor de aanvraag te weigeren”;
- de kritiek van de verzoekers onder het tweede onderdeel van het tweede middel betreft aldus kritiek op een overtollig, bijkomend motief, die, zelfs indien die kritiek gegrond zou zijn, niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

34. Het arrest is in zoverre het tweede onderdeel van het tweede middel van de verzoekers wordt verworpen, met redenen omkleed. In zoverre de schending van artikel 149 GW en artikel 6 EVRM wordt aangevoerd, wordt het middel bijgevolg verworpen.

Vijfde middel

Standpunt van de verzoekers

35. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 149 GW en artikel 6 EVRM.

De verzoekers argumenteren dat de RvVb oordeelt dat “de aanvullende kritiek in het vierde middel [...] niet op ontvankelijke wijze in de wederantwoordnota kan worden aangevoerd” terwijl die kritiek pas werd geformuleerd “wanneer de Deputatie voor het eerst standpunt inneemt over de schending van het gelijkheidsbeginsel in haar antwoordnota”. De RvVb biedt “dus een bijkomend recht aan de Deputatie om met nieuwe argumenten de ongelijke situatie te verklaren”.

Het oordeel van de RvVb dat de verzoekers “een andere wending aan het middel” geven “is een louter subjectieve en vrije interpretatie” aangezien het niet werd “gewijzigd, niet naar inhoud, niet naar vorm”. De RvVb doet aldus “geen uitspraak over dit middel [...] dat integraal deel uitmaakt van de stukken, en dus van het dossier”.

Beoordeling

36. Het middel gaat terug op de beoordeling door de RvVb van het vierde middel van de verzoekers waarin zij de schending aanvoeren van de artikelen 10 en 11 GW, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen’, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

37. De RvVb verwerpt het vierde middel op volgende gronden:
- de verzoekende partij die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden moet dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen;

- door aan te voeren “dat in 2008 aan de Aardenburg een vergunning werd verleend voor het uitbreiden (tot 999,9 m³) en herbouwen van een bestaande ‘woning’ op een gewijzigde plaats, waarbij het vergroten van de woning werd gecompenseerd met het verkleinen van de bijgebouwen” bewijzen de verzoekers “niet dat in een ‘gelijk geval’ door de verwerende partij anders werd geoordeeld. Integendeel” zij verwijzen “naar een ‘ongelijk geval’. Het uitbreiden en herbouwen op een gewijzigde plaats van een zonevreemde ‘woning’ valt immers onder een verschillende regeling dan het uitbreiden en herbouwen op een gewijzigde plaats van ‘zonvreemde constructies, andere dan woningbouw’”;
- “Met de dupliek in de wederantwoordnota dat bij de herbouw van de woning aan de [Aardenburg] ook een rudimentaire open loods werd herbouwd binnen het bestaande volume tot een garage, integraal opgetrokken in identieke materialen en in dezelfde stijl als de woning, uitgerust met ramen en een poort, geven de verzoekende partijen een andere wending aan het middel dan is aangevoerd in het verzoekschrift. Een dergelijke aanvullende kritiek kan niet op ontvankelijke wijze in de wederantwoordnota worden aangevoerd”.

38. Het arrest is in zoverre de aanvullende kritiek bij het vierde middel in de wederantwoordnota van de verzoekers wordt verworpen, met redenen omkleed. Het cassatiemiddel getuigt er niet van dat de verzoekers niet weten waarom die aanvullende kritiek in hun wederantwoordnota door de RvVb niet in aanmerking werd genomen, maar enkel dat zij die conclusie betwisten. Een dergelijk middel houdt geen verband met de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 149 GW.

In zoverre de schending van artikel 149 GW en artikel 6 EVRM wordt aangevoerd, wordt het middel bijgevolg verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien mei 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust